

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uznanie i stwierdzenie prawa skarżącej do umorzenia należności celnych nałożonych na nią w decyzji ustalającej wysokość należności celnych z dnia 27 czerwca 2011 r. wydanej przez la Dependència Regional de Aduanas e Impuestos Especiales de la delegación Especial de Cataluña, z tytułu Wspólnej Wewnętrznej Taryfy Celnej za lata 2006, 2007 i 2008 w wysokości 2.453.003,38 EUR, i
- obciążenie pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszym postępowaniu dochodzi stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 15 kwietnia 2014 r. wydanej w postępowaniu REM 02/2012, przez którą odmówiono skarżącej umorzenia należności celnych nałożonych w związku z transakcjami przywozu „syropów cukrowych aromatyzowanych lub z dodatkiem barwników” pierwotnie zadeklarowanych jako przetworzonych w Andorze, w których to transakcjach skarżąca występowała jako agent celny, reprezentując w sposób pośredni importera.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 239 kodeksu celnego w wyniku błędu Komisji w ocenie szczególnej sytuacji i braku oceny okoliczności faktycznych mających znaczenie dla decyzji.
 - W tym zakresie podnosi, że agent celny nie uczestniczył w procesie produkcji importowanego towaru, co stanowi podstawowy czynnik dla dochodzenia zapłaty należności celnych, że sposób działania importera był złożony i był ukrywany przed agentem celnym, że hiszpański urząd celny nie powiadomił go o podejrzeniach co do działania importera, ani też nie wydał żadnego środka zabezpieczającego, że certyfikaty EUR-1, na których opierały się przywozy, zostały zaakceptowane przez organy Andory, oraz że nawet pierwsze analizy dokonane przez hiszpańskie organy celne potwierdzały, że produkty miały prawo do traktowania preferencyjnego.
2. Drugi motyw oparty na naruszeniu art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego, ponieważ brak jest jakiegokolwiek „podstępu” lub „oczywistego zaniedbania”, które wyłączałyby wnioskowane umorzenie należności celnych
 - Skarżąca potwierdza w tym zakresie, że Komisja ogranicza się do wymienienia szeregu możliwych działań, których rzekomo mógł się dopuścić agent celny, i które mogłyby podważyć zgodność z prawem transakcji przywozowym. Niemniej jednak, nie można stwierdzić na ich podstawie żadnego przypadku „podstępu” lub „oczywistego zaniedbania” agenta celnego, które uniemożliwiłyby umorzenie.
 - Skarżąca podkreśla również dobrą wolę oraz należyłą staranność obecną w każdej chwili po stronie agenta celnego.

Postanowienie Sądu z dnia 22 maja 2014 r. – BSA przeciwko OHIM – Loblaws (PRÉSIDENT)

(Sprawa T-420/09) ⁽¹⁾

(2014/C 315/116)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.
